

EEN LIED VAN DE ZEE.

Door J. J. TESCH.

Ik houd van de boomen, van schaduwig bosch
Van bloemen in liefelijk dal,
'k Bewonder de bergen met sneeuwigen top
En de beek met haar levend kristal.
Maar mijn Hollandsche hart, dat verlangt naar het ruim,
Reist vaak op de wolken mee —
Ik houd van de bergen, van bosschen en hei,
Maar 'k houd toch het meest van de zee.

Ga niet naar een badplaats — dat is een paskwil.
Daar is zelfs het baden niet vrij.
Vaar niet op een mailboot — een drijvend paleis
Van luxe en aanstellerij.
Neem een wollige trui en trek zeelaarzen aan
En vaar op een trawler mee.
Dàn zult ge de zee in haar majesteit zien,
Dan wordt ge verliefd op de zee.

Ga staan op de brug en zie uit langs den boeg,
Als het schip door de golven stoomt,
Hoe een sneeuw wit tapijt zich aan weerszij ontrolt,
Met schuim-arabesken omzoomd.
En breekt er een zeetje bij stevigen bries
Langs het boord, waarlangs ge juist loopt,
Dan staat ge kletsnat, met een ziltigen smaak,
Maar ge zijt door Neptunus gedoopt.

En zijn, bij het huilend gefluit van den storm
Uw diepste emoties gewekt,
Als een blauwgrijze waterberg voor U verrijst,
En het dek met zijn warr'ling bedekt !
In golven als duinen, met flapperend schuim,
Steekt ge uren en dagen zoo voort.
En dan wordt ge trotsch op het zeemansbloed,
Op de dappere jongens aan boord.

En hebt ge gehaald aan het druipende net
En zaagt ge den puilenden zak
Te loevert, met blauwig-wit scheem'rende vangst,
Dicht onder het watervlak !
Dan een strop en een haak en een talie er bij,
Die hangt in het want van den mast,
En halen maar jongens ! De pooklijn gaat los
En het klettert en spat in den last.

De zeeman — dat is voor mij niet de man,
Die lodderig zwetst in een kroeg,
Maar dat is de man in zijn oliegoed,
Die staat op den druipenden boeg.
De zee is geweldig, beangstigend ook.
Een schipbreuk brengt wanhoop en wee —
Maar ik houd van den man met het open gelaat,
Gegroefd door den wind en de zee !
